

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3.08.2017 roku powód (...) Bank SA z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego R. K. kwot wskazanych na k.5 akt wraz z kosztami postępowania w kwocie 2.337 zł. (pozew –k.5-6)

W dniu 17.10.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty –k.9)

W piśmie z dnia 24.11.2017 r. pozwany wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia powództwa zarówno w zakresie jego podstawy prawnej, jak i faktycznej, a nadto także w zakresie wysokości dochodzonej należności. (sprzeciw-k.10-11)

Postanowieniem z dnia 5.12.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Łodzi. (postanowienie –k.19)

W piśmie z dnia 26.06.2018 r. powód wniósł dodatkowo o zasądzenie kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 9,84 zł. (pismo –k.24)

W piśmie z dnia 23 kwietnia 2018 r. powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztu notarialnie uwierzytelnionych dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 39,36 zł. (pismo –k.40)

Pozwany nie stawiał się na żadnej z rozpraw, składając za każdym razem zaświadczenie od lekarza sądowego wystawione do innych spraw: V Ka 1693/17, III C 200/17 i IV K 73/17. (zaświadczenie –k.49,55,63,79)

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2019 r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry na okoliczność czy stan zdrowia psychicznego pozwanego R. K. stanowi przeszkodę do uczestniczenia przez pozwanego w rozprawie. (postanowienie –k.73)

Biegły psychiatra stwierdził, że zaburzenia nerwicowe jako odpowiedź organizmu m.in. na stres nasilają się wskutek np. przewlekających się spraw sądowych. Same w sobie nie dają żadnych podstaw do podważenia stanu świadomości, czy poczytalności. Nie stanowią też podstawy do niestawiennictwa w sądzie w toczących się postępowaniach. (opinia biegłego –k.76-77)

Wobec powyższego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o odroczenie rozprawy w dniu 13 lutego 2019 r. Postępowanie pozwanego zmierzało wyłącznie do przewleczenia sprawy. Ponadto zaświadczenie złożone w dniu 6 lutego 2019 r. (k.79) było kopią zaświadczenia wystawionego do innej sprawy, a więc nie spełniało wymogów formalnych art. 214¹ par. 1 KPC.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 19.09.2014 r. pomiędzy (...) Bank SA z siedzibą w W. a R. K. została zawarta umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na podstawie tej umowy bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 129.130,64 zł na okres 108 miesięcy na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy i spłatę kredytów wymienionych w par. 1 pkt. 1b umowy. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 8,9% w stosunku rocznym. Kredyt miał być spłacany w równych miesięcznych ratach w wysokości po 2.965,70 zł. (umowa kredytu –k.41-43)

W dniu 16.03.2017 r. powód skierował do R. K. wezwanie do zapłaty zaległości w kwocie 5.922,23 zł w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia monitu pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. (wezwanie do zapłaty –k.32, kopia książki nadawczej –k.33)

W dniu 20.04.2017 r. powód skierował do R. K. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...). W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, powód wypowiedział w/w umowę o kredyt z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. W wypowiedzeniu wskazano stan zadłużenia z tytułu w/w umowy kredytowej na dzień jego sporządzenia oraz poinformowano, że w przypadku uregulowania całości wymagalnego zobowiązania w okresie wypowiedzenia, Bank rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu. (oświadczenie o wypowiedzeniu umowy –k.34)

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało doręczone pozwanemu w dniu 8 maja 2017 r. do rąk własnych. (dowód doręczenia –k.45-45 odwrót)

W dniu 28.06.2017 r. powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu nr (...) i postawieniem całej należności w stan wymagalności. (wezwanie do zapłaty –k.36, kopia książki nadawczej –k.37)

Na dzień 19.07.2017 r. zadłużenie R. K. z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...) z dnia 19.09.2014 r. wynosiło 186.938,99 zł, w tym 179.757,94 zł stanowił niespłacony kapitał (należność główna), 5.297,92 zł stanowiły skapitalizowane odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 8,9% od dnia 10.01.2017 r. do dnia 28.06.2017 r., 1.876,45 zł stanowiły odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10% od dnia 10.01.2017 r. do dnia 19.07.2017 r., 6,68 zł stanowiły opłaty i inne prowizje. (wyciąg z ksiąg (...) Bank SA w W. –k.25)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strona powodowa dochodzi swojego roszczenia w oparciu o umowę o kredyt złotowy konsolidacyjny gotówkowy zawartą z pozwanym R. K..

Podstawę prawną roszczenia w stosunku do pozwanego stanowi zatem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał sprzeciw pozwanego za chybiony. Należy wskazać, że pozwany nie zgłosił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie żądania pozwu, nie wyjaśnił dlaczego uważa, że „nie jest dłużnikiem banku”.

W ocenie Sądu żądanie powoda zostało udowodnione za pomocą dokumentów złożonych przez powoda do akt sprawy- zarówno co do zasady, jak wysokości, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości.

Sąd uznał, że Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z powodu nie wykonywania przez pozwanego obowiązków wynikających z umowy, w szczególności nie uregulowania zadłużenia z tytułu kredytu. Z dowodów przedstawionych przez powoda, którym pozwany nie przeciwstawił żadnego dowodu przeciwnego, wynika że w dacie wypowiedzenia umowy pozwany posiadał zadłużenie zarówno w zakresie niespłaconego kapitału, jak odsetek.

Wysokość dochodzonej wierzytelności została potwierdzona w wyciągu z ksiąg banku. Wyciąg z ksiąg banku wprawdzie obecnie nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, ale jest dokumentem prywatnym, do którego znajduje zastosowanie art. 245 KPC. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt III CSK 66/13, art. 245 KPC zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie złożyła zawarte w nim oświadczenie. Do domniemania tego stosuje się art. 234

KPC, według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, dopóki nie zostaną obalone. W zakresie nie objętym domniemaniem z art. 245 KPC, moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 par. 1 KPC, tak jak każdego innego dowodu. Podobnie, jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia czy dowód ten ze względu na okoliczności sprawy zasługuje na wiarę, czy też nie. Biorąc pod uwagę, że pozwany nie zgłosił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie wysokości zadłużenia wobec powoda, Sąd uznał przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytowej i wyciągu z ksiąg bankowych za wiarygodne dowody na okoliczność wysokości roszczenia powoda, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek.

O odsetkach od zasądzonych kwot Sąd orzekł na podstawie art. 359 par. 1 i 2 k.c., art. 481 par. 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sprawy. Pozwany jako przegrywający sprawę w całości jest zobowiązany do zwrotu stronie powodowej całości poniesionych przez nią kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw.